

Δύο θελκτικά ὄντα εἰς τὰ ὁποῖα τὸ πᾶν ἐπιτρέπεται :
ὠραία γυνή καὶ πνευματώδης ἄνθρωπος.

Ἐποκαλύφθητι τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ ὄχληροῦ, καὶ τὴν
ψυχὴν πρὸ τοῦ δυστυχοῦς.

Ἐρως μὲ μόνον ἔρωτα δὲν εἶναι πλέον ἔρωτος.

Ἄχ! πόσα καλὰ θὰ ἐγίνοντο, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ λογικὴ
νὰ δικαιολογῇ τὰ ἐναντία.

Ἄνθρωποι τινες δίδουν τὴν ἀγάπην των ὡς ἐλεημοσύνην·
μὴ ἀπεντάρα ἐδῶ, μὴ ἀπεντάρα ἐκεῖ. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πτωχοὶ
τῆ καρδίας.

Ἦ! διατί νὰ ὑπάρχουν τόσοι ὀλίγοι καλοὶ ἄνθρωποι ; —
Διότι εἶναι τόσοι εὐκόλοιοι νὰ ἦναι τὶς κακοὶ καὶ τίμιος.

Ἄν ὁ νέος Ἕλληνας ἦτο ἀρχαῖος, ὦ! πόσον νεώτερος θὰ
ἦτο σήμερον! Ἄλλ' εἶναι δυστυχῶς γέροντες, καὶ δὲν εἶναι
ἀρχαῖοι.

Τὸ παιδίον ἐκτείνει τὴν χεῖρα πρὸς πᾶν ὅ,τι λάμπει, εἴτε
χαλκόν, εἴτε χρυσόν. Νὰ τὸ λάβῃ, ἴδου ἡ πρώτη του ὁρμή.
Ἄνδρῶται ἔπειτα ; Μὴ νομίσητε ὅτι ἀλλάσσει. Ἡ αὐτὴ ὁρ-
μὴ πάλιν. Γονυπετεῖ ἐνώπιον παντός ὅ,τι θαμβώνει τὸν ὀ-
φθαλμόν, εἴτε κιβδηλόν εἴτε ἀληθινόν. Ζητεῖ νὰ λάβῃ πάλιν,
ἀδιάφορον πῶς. Ὅλα τὰ μέσα εἶναι καλά.

Ἄλλ' ὑπάρχει μία διαφορὰ, θὰ εἴπητε ;

Ναί, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, τὸ παιδίον κλαίει, ὁ ἀνήρ
μισεῖ.

ἅγια δημοκρατία τῶν καλογῆρων. Δὲν ὑπάρχουσιν ἐδῶ κλέ-
πται ἄρα γε ;

— Δὲν πιστεύω.

— Καὶ πῶς διοικεῖται, παρακαλῶ, ἡ νῆσος αὐτή ; Αὐτὸ
εἶναι ἀληθῶς περιεργείας ἀξίον.

— Δὲν εἶμαι ἀρκετὰ ἐνήμερος εἰς τοῦτο. Δὲν εἰξεύρω ἂν
εἶναι ἐδῶ ὁ ἀδελφὸς Νεμείας, διὰ νὰ σᾶς πληροφορήσῃ.

— Ἦ, δὲν δύναμαι νὰ ὀμιλήσω μὲ καλογῆρους ! εἶπεν ἡ
ξένη μετ' ἐπιτετηδευμένης ἀποστροφῆς.

— Λυπηρόν. Ἄλλὰ δὲν ἠξεύρω ἐγὼ νὰ σᾶς δώσω πλη-
ροφορίας.

— Λοιπὸν οἱ καλόγηροι εἶναι ἐδῶ αὐτόνομοι ;

— Ναί.

— Καὶ ἀρχοῦσιν οἱ ἴδιοι πολιτικῶς τῆς νήσου.

— Φαίνεται.

— Οἱ καλόγηροι ἄρα ἐξασκοῦσιν ἐνταῦθα πάσας τὰς πο-
λιτικὰς λειτουργίας ; τούτέστιν εἶναι αὐθένται, δοῦκες, ἀρμο-
σταί, σύμβουλοι, στρατηγοί, δημογέροντες καὶ δήμιοι ἀκόμη ;

— Εἰς τὴν Δύσιν, κυρία, εἶπε πικραθεῖσα ἡ Ἀγάπη, δυ-
νατὸν νὰ ὑπάρχωσι καλόγηροι δήμιοι. Ἐδῶ ποτὲ δὲν ἠκούσθη
τοιούτων τι.

— Μὴ θυμόνετε. Δὲν θέλω νὰ εἴπω] κατὰ γράμμα ὅτι
ἐκτελοῦσιν ἔργα δήμιου.

— Τί θέλετε λοιπὸν νὰ εἴπητε ;

Ἡ ὀδύνη ἢ κραυγάζουσα συγκινεῖ ὀλίγον. Κραυγάζει καὶ
ὁ κύων ἐὰν πατήσῃτε τὸν πόδα του. Ἄλλ' εἶναι φρικτὴ ἢ
σιωπῶσα ὀδύνη. Καταπλήττει, ἐκμηδενίζει ὅλον τὸν ἄνθρω-
πον, εἶναι μυριάκις φρικτωτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου. Εἶναι
ἢ ζωὴ ἐν καταστάσει πτώματος ἐντὸς σώματος κινουμένου.

Ὅλα τὰ ἀναιδῆ φαινόμενα πρέπει νὰ καλύπτονται εἰς τὸ
δημόσιον. Ἐγὼ τὸν ἐγωϊσμόν ἐν ἑαυτῷ, ἂν θέλῃς, ἀλλ' ἐνώ-
πιον τοῦ κόσμου, κάλυψέ τον μὲ τὰ ἀπαραίτητα φύλλα τῆς
συκῆς.

Ὅσον περισσότερο ἀναπτυχθῇ ἡ διάνοια καὶ τὸ λογικόν
τῆς γυναικὸς, τόσο περισσότερο εὐτυχῆς θὰ λογισθῇ ἐκείνη
ἀνευρίσκουσα ἐν τῷ συντρόφῳ τοῦ βίου της μίαν τινὰ ὑπερο-
χὴν. Οὐδεὶς κάλλιον αὐτῆς θὰ δυνήθῃ νὰ τὸν ἐνοήσῃ καὶ νὰ
τὸν θαυμάσῃ, ἂν ἦναι ἄξιος αὐτῆς.

Κοινῶς χαρακτηρίζουσι τὸν γενναῖον ἄνθρωπον λέγοντες :
« Δὲν φοβεῖται τίποτε »· δὲν γνωρίζω ἂν ἀπατώμην, ἀλλὰ νο-
μίζω ὅτι ἡ ἀληθῆς γενναϊότης συνίσταται εἰς τὸ νὰ κάμῃ τις
κατὰ τι εἰς τὸ ὅποιον οἱ ἄλλοι νὰ φοβῶνται ».

Ὅ τὰ πάντα ἀγαπῶν οὐδὲν ἀγαπᾷ.

Ἄρμενγκῶ.

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν μὲ τινὰ σημεῖα μεγαλειτέρας ἀ-
πελπισίας. Τὸ κτύπημα ἐδόθη εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ πολυπο-
δος αὐτοῦ τέρατος, καὶ οἱ πόδες μόνον σπασμωδικῶς ἐνίστε
κινουῦνται. — Ἐν τούτοις οἱ κυβευταὶ δὲν θὰ ἐκμυζήσωσι

— Εἰξεύρετε ὅτι, ἂν ὁ δήμιος εἶναι ἄξιος περιφρονήσεως,
ὁ δικαστὴς ὅστις κρύπτεται ὀπισθεν αὐτοῦ, εἶναι συνένοχός
του, αἴτιος τῆς ἐνοχῆς τοῦ δημίου μάλιστα, καὶ εἶναι ἄξιος
πολλαπλασίας περιφρονήσεως.

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν δὲν ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα καλόγηροι δικασταί ;

— Ὑπάρχουσι.

— Δὲν ἐκδίδουσι θανατικὰς ἀποφάσεις ;

Ἡ Ἀγάπη ἔκαμε νεῦμα ἀμφίβολον.

— Οἱ καλόγηροι ἄρα εἶναι δήμιοι, εἶπεν ἡ Καικιλία ἐρη-
νεύουσα ὡς κατάφασιν τὸ νεῦμα τοῦτο.

— Ἄλλὰ δὲν εἰξεύρω μὲ βεβαιότητα ὅτι ἐκδίδουσι θα-
νατικὰς ἀποφάσεις· ἀντεῖπεν ἡ Ἀγάπη.

— Τότε λοιπὸν τί κάμνουν ; εἰς τί χρησιμεύουν οἱ δικασταί ;

— Οἱ δικασταὶ λοιπὸν χρησιμεύουν παντοῦ εἰς τὸ νὰ κα-
ταδικάζουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς θάνατον ;

— Βεβαίως.

— Ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἔργον τῶν δικαστῶν εἶναι ἢ ἀπονο-
μὴ τῆς δικαιοσύνης.

— Καὶ δύναται νὰ ὑπάρξῃ δικαιοσύνη ἀνευ τῆς ἐσχάτης
ποινῆς ;

— Οὕτω φρονεῖτε ;

— Ναί.

— Διατί ;

και την τελευταίαν ικμάδα τῆς ἀγορᾶς, τὴν ἀπολαμβάνουσι σιγὰ σιγὰ καθὼς ἡ ἀράχνη τὴν ἐμπιπτουσαν εἰς τοὺς ἰστούς τῆς μυῖαν.

Πρόκεινται ἀκόμη τὰ μεγάλα ἔργα, οἱ σιδηρόδρομοι κλπ. Πρέπει νὰ γίνωσιν ἐγγραφαί, ἀλλ' ἂν ἐκλείψῃ ὅλον τὸ χρῆμα ἀπὸ τὴν ἀγοράν, δὲν θὰ γίνῃ καμμία. Θὰ ἀναλάβῃ λοιπὸν ἡ ἀγορὰ, θὰ ἐκδοθῶσι τότε αἱ μετοχαὶ τῶν νέων ἔργων καὶ οἱ χρηματισταὶ θὰ κατενέγκωσιν ἐπὶ τῶν ἀδόλων καὶ ἀπονηρεύτων πολιτῶν τὸ τελευταῖον κτύπημα. θὰ σᾶς ἀναγγείλωμεν τὰ θύματα.

Προσέρτα ὅπως γίνῃ τις μεσίτης.

α) Εἰσέρχεται ὡς ὑπηρέτης εἰς τὸ καφφενεῖον τοῦ χρηματιστηρίου.

β) Προάγεται εἰς ὑπάλληλον μεσίτου, εἰς τὸν ὁποῖον ψήνει καὶ καφφέν.

γ) Προάγεται εἰς βοηθὸν μεσίτου καὶ ἂν ἔχῃ καλὴν φωνήν, εἰς κηρυκομεσίτην καὶ

δ) Διορίζεται μεσίτης προσάγων τὰ διαπιστευτήριά του εἰς τὸν ἐπόπτην τοῦ χρηματιστηρίου.

Τώρα ἂν εὐδοκίμησῃ εἰς τὸ ἀνώτατον αὐτὸ ἀξίωμα κηρύσσεται ἥρως ἂν τούναντιον ἀποτύχῃ, ἀναγορεύεται θύμα.

Καὶ ἐν νόστιμον.

Ὁ μεσίτης Π. θέτει ἓνα μολύβι ὀρθὸν εἰς τὴν καθίκαν ὅπου θὰ καθήσῃ ὁ συνάδελφος αὐτοῦ Κ.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, τὸν ἐρωτᾷ ὁ τελευταῖος, ἀστειεύσασαι;

— Ὅχι, ἀδελφε, νὰ καθήσῃς ἂν θέλῃς.

— Αὐτὰ ἐμέ δὲν μὲ ζυπάζουν, εἶμαι συνειθισμένος σὲ τέτοια, καὶ τοῦ προτείνει ὀλιχληρον τὸν βραχίονά του.

— Διότι ὅταν τὰ ἐλάχιστα πταίσματα τιμωρῶνται μὲ τὴν ἀνάλογον ποινὴν, ἀνάγκη καὶ τὰ μέγιστα ἐγκλήματα νὰ τιμωρῶνται μὲ τὴν μεγίστην.

— Δὲν εἰξεύρω, κυρία, εἶπεν ἡ Ἀγάπη δὲν εἶμαι τόσο σοφὴ, ὥστε νὰ λύσω τοιαῦτα ζητήματα. Μοὶ φαίνεται ὅτι φλυαροῦμεν ἀμφότεραι καὶ δὲν εἰξεύρομεν τί συζητοῦμεν.

— Δὲν ἀνεγνώσατε ποτὲ τὰς Νεαράς τῶν βασιλείων σας; εἶπεν ἡ Βενετὴ μετ' ἐλαφρᾶς εἰρωνείας.

— Δὲν τὰς ἀνέγνωσα, ἀπήντησεν ἡ Ἀγάπη.

— Τότε ἐννοῶ διατί ἐγείνατε μοναχῆ. Ἐγεννήθητε ἐκ κοιλίας μητρὸς σας προωρισμένη δι' αὐτὸν τὸν βίον.

Ἡ Ἀγάπη ἐσιώπησε καὶ ἤρχισε νὰ δυσαρεστήται σπουδαίως. Δὲν ἠδύνατο νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ξένην εἰς τὰς ἀσκότους ταύτας, κατὰ τὸ φαινόμενον, στροφᾶς, καὶ ἐμάντευεν ἀορίστως ὅτι ἐζήτει τι αὕτη. Ἀλλὰ ποῦ ἐσκόπει νὰ καταλήξῃ; Ἡ δύστηνος μοναχῆ συνέλαβεν αἰθῆς ἀμαρτωλὰς ἐλπίδας καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὴν συνήθη ὄνειροπόλησιν, εἰς ἣν καθ' ἐκάστην πεισιμόνως, καὶ οὕτως εἶπεν, κατὰ κεφαλῆς ἐνέπιπτε. Ἦτο δὲ αὕτη ἡ μόνη αὐτῆς τρυφὴ καὶ τὸ μέγιστον συνάμα βασανιστήριον τῆς ψυχῆς τῆς. Ἦτο ὡς σταθμὸς τις εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Κολάσεως, ἐφ' οὗ ἴστατο στιγμιαίως ἵνα ἀναπολήσῃ διὰ τελευταίαν φράν τὸν ἡθονικὸν ἐκείνον καρπὸν τῆς γνώσεως, οὗ ὁ χυμὸς εἶχε μείνει εἰς τὸν φάρυγγα αὐτῆς. — ὄσας μαγευτικὴ ἐν μέσῳ τῆς ἀπείρου καὶ πνιγηρᾶς ἐρήμου τῆς αἰωνιότητος.

Συνδιαλέξεις μεσιτῶν.

— Πόσα φαλιμένα ἔκαμες;

— Δύω....

— Ἐγὼ τρία!...

Καὶ ἐνῶ αἱ πράξεις τοῦ Χρηματιστηρίου περιστρέφονται εἰς τοιαύτας συνδιαλέξεις, ἄνθρωπος ὑψηλὸς μᾶλλον, μὲ μακρὰν γενειάδα, μὲ μειδιάμα εἰρωνικὸν εἰς τὰ χεῖλη, μὲ βλοσυρότητα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μὲ πολλὴν γλυκύτητα διακεχυμένην εἰς τὸ πρόσωπόν του διαφαίνεται μακρόθεν ἐρχόμενος καὶ μετ' ὀλίγον ἀναμιγνύεται εἰς τὴν πανηγυρικὴν ἐκείνην ὁμήγυριν, καθὼς ὁ Μεφιστοφελῆς ἐν μέσῳ τῶν χωρικῶν τοῦ Φάουστ!

— Εἶναι αὐτὸς, ἠκολούθησαν πολλοὶ ὁμοῦ φωναί.

— Ναὶ αὐτὸς εἶναι, διέκοψαν ἄλλαι, ἐτοιμασθῆτε νὰ τὸν σφυρίζωμεν!!

Καὶ ἐνῶ πάντες ἐτοιμάσθησαν διὰ τὴν διαδήλωσιν, αἰφνιδίως ἐσταμάτησαν ἄναυδοι, καὶ ἀφῆκαν νὰ διέλθῃ ἐμπροσθέν των φιλήσυχος διαβάτης, τὸν ὁποῖον εἶχον ἐκλάβει ὡς τὸν Διευθυντὴν περιτετμημένης τινοῦ Τραπεζῆς.

Ἡ ἀγορὰ ἐντοσοῦτῳ φαίνεται ὅτι παρήλθε τὴν κρίσιν, καὶ εὐρίσκειται μάλιστα εἰς ἀνάρρωσιν τῆς γυναικὸς συνδρομῆς τοῦ κ. Βούρου. ὅστις εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου τῆς ἔδωκε τονοτικὰς τινὰς... μυριάδας δραχμῶν.

Μάγκας.

Ἐν τούτοις ἡ Καικιλία, συλλαβοῦσα τέλος αὐτὴν ἐν τῷ βεμβασμοῦ τῆς, ὡς πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμει, ἐπετέθη ῥαγδαίως κατ' αὐτῆς.

— Θὰ ἐγνωρίσετε βεβαίως, κυρία, πολλὰς συναδέλφους εἰς τὸν καιρὸν σας, ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ. Διότι εἰς τὸ στάδιον τὸ ὁποῖον ἐξελέξατε, δὲν εἶχετε ἄλλας γνωριμίας εἰμὴ μοναχὸς καὶ μοναχᾶς.

— Ὅχι τόσο πολλὰς, ἐπέβλισεν ἡ Ἀγάπη.

— Καὶ καθεμία ἐξ αὐτῶν θὰ εἶχε βεβαίως τοὺς καῦμούς τῆς, τοὺς πόνους τῆς, δὲν ἔχει οὕτω; Καθὼς ἔχετε καὶ σεῖς τοὺς ἰδικούς σας.

— Δὲν εἰξεύρω, κυρία, τί θέλεις νὰ εἶπῃς.

— Ἐγνωρίσατε νέας καλογραίας, καθὼς σεῖς;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Καὶ ποῖος εἰξεύρει; νέας καὶ ὠραίας ἴσως. Φαντασθῆτε νεαράν τινα κόρην ἢ γυναῖκα μελαγχροινὴν ἢ ξανθὴν, φιλόκοσμον, φιλόδοξον, ἐρωτομανῆ... ἥτις ἀναγκάζεται, κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, νὰ φορῆσῃ τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Αἶ, κυρία;

Ἡ Ἀγάπη ἐσιώπα.

(ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.